

Седем

Франи

ОПИТВАХ СЕ ДА ДИШАМ.

Дори не бях сигурна защо го правех, но някак бе свързано с начина, по който Мак ме гледаше. И с напрежението в тялото му – опънатите мускули на врата му. Вкопчилите се в ръба на плота пръсти. Линията на челюстта му. Създаваше впечатление за *обуздаване*. Като че сам се възпираше.

Нещо непознато протичаше във въздуха между нас. Можех да го *усетя* – той ме желаше по начина, по който аз го желяех.

Нищо чудно, че не можех да дишам.

След това той се прокашля и се извърна от мен, като прекъсна електрическия поток.

– Разбира се. Всеки трябва да греши от време на време.

Бях забравила, че изобщо бях задала въпрос.

Той пусна водата, изплакна чиниите и ги постави в миялната. Продължавах да стоя, загледана в мускулестия му гръб, в широките му рамене, в прилепналите на задника му джинси. *Ако той бе мой, а аз негова, щях да отида и да обвия ръце около кръста му, да притисна буза до гърба му. След това той щеше да се извърне и да ме прегърне. Щеше да сведе устни към мен и...*

– Трябва да те закарам вкъщи – каза той и прекъсна фантазиите ми. – Ще си вземеш ли палтото?

– Разбира се.

Но не исках да си тръгвам. Исках да остана в тази топла, разхвърляна къща с него и момичетата. Да се преструвам, че мястото ми е тук. Че мястото ми е до него.

– Искаш ли да прибера чилито в хладилника? – попитах го.

– Ще го направя, когато се върна.

– Добре. Ще кажа лека нощ на момичетата.

– Всъщност вероятно те трябва да дойдат с нас. Късно е.

Отиде до задната врата и obu ботушите си, без да ги завързва.

– Можеш ли да им кажеш да се облекат? Ще загрея колата.

– Да. – Отидох в предната стая, събрах децата и всички си закопчавахме палтата, когато Мак отново се появи на задната врата с намръщено лице.

– Разбира се, шибаната ми кола не иска да запали.

Едно от момичетата цъкна с език.

– Това прави един долар, тате.

Изглежда ги.

– Редно е да получавам отстъпка при проблем с колата.

– Нещо с акумулатора? – попитах аз, като се спрях с ръкавица в ръката.

– Може би. Но както е паркирана в гаража, дори няма да можем да доближим достатъчно твоята кола, за да го захраним.

– Какво ще кажеш да вземем моята кола? Можеш да ме закараш и след това да я вземеш за утре. Или за колкото дълго ти трябва. Винаги мога да взема джила на майка ми, ако трябва да отида някъде.

Той смръщи вежди.

– Мога да опитам, но колата ти е затрупана. Ще ми отнеме известно време да я изкопая. Как бяха пътищата по-рано? Улиците още не са разчистени.

– Не беше много приятно – признах аз.

Моят Бръмбар бе миличък и забавен през лятото, но всяка зима съжалявах, задето не си бях избрала нещо по-голямо и по-подходящо за сняг.

Мак въздъхна и разтри врата си. Снежинки се топяха по раменете му, по шала и косата му – беше излязъл без шапка. Върховете на ушите му бяха почервенели от студа.

Докато стояхме така, телефонът иззвъня и Мили се развика.

– Снежна ваканция! Моля те, моля те!

Фелисити първа стигна до телефона и го вдигна.

– Ало? – След това закима възторжено и започна да танцува. – Снежна ваканция за утре! Няма училище!

Докато момичетата радостно крещяха, Мак ме погледна над главите им мрачно.

– Имам нужда от една бира.

Засмях се и поклатих глава.

– Разбирам те.

– Татко, може ли Франи да спи тук? – попита Мили.

– Може да спи в моята стая – извика Уини, като пляскаше с ръце.

– Тя не иска да спи с теб – каза Мили. – Подмокрях леглото.

– Не е вярно.

– Вярно е!

– Татко, Мили каза, че подмокрям леглото, а вече не го правя.

– Достатъчно – Мак разпери ръце. – Трябва да помисля.

– Но нали може да спи тук, татко? Моля те! – Фелисити склучи ръце под брадичката си.

Той ме погледна.

– Не ми е приятно да ти го кажа, но мисля, че ще се окажеш заклещена в зоологическата градина тази нощ.

– Нямам нищо против. Трябва само да се обадя на мама и да ѝ кажа.

Вдигнах нагоре очи, като си мислех, че на двайсет и седем не би трябвало да е необходимо и вероятно това ме караше да звуча още повече като дете.

– В противен случай ще полудее от страх.